

HARLEQUIN®

Kingitused

002
JAANUAR

Lee Wilkinson

SOBIVAKS TUNNISTATUD
PRUUT

Esimene peatükk

Valentina Dunbar istus oma esimesel korrusel asuvas kabinetis laua taga ja vaatas hajameelselt vihmapiitsmetega kaetud aknast välja. Talle avanes vaade Cartel Winesi pikale kitsale autoparklale, mille kõrge müüri tagant paistis Thamesi jõgi.

Tasahilju saabus videvik ja järjest süüdati tulesid. Need helkisid tumedal veepinnal vastu ja lõõmasid oranžikalt pilvise purpurs taeva taustal.

Enamik päevastest töötajatest üritasid reede õhtuti võimalikult varakult lõpetada, seetõttu lahkusid autod üksteise järel parklast, et Londoni tipptunniga ühineda.

Tina vastutas seltskonnaürituste organiseerimise ja infovoldikute koostamise eest, mis alati Cartel Winesi edukate müügikampaaniatega kaasnesid. Ta üritas jõulueelsele pakkumisele viimast lihvi anda. Esimest korda ei suutnud ta tööle keskenduda.

Oli kolmeteistkümnes ja reede. Päev oli, vähemalt Tina jaoks, kulgenud igati oma õnnetusttoova maine vääriliselt.

Esimese asjana hommikul libastus naine duši alt tulles ning vigastas pahklud. Hambaid risti surudes oli ta sunnitud ühel jalal seisma, kuni riietus ning juukseid kuivatas. Lõpuks seadis Tina oma paksud, siidised juuksed, mis olid pealt loomulikult blondid ja altpoolt tumedamates toonides, korralikult sabasse.

Selleks ajaks, kui ta valmis sai, oli valu nii palju järele andnud, et ta suutis elutuppa komberdada, kus teda ootasid hommikukohv ja röstsai.

Tina sõbranna ja ajutine korterinaaber Ruth, kes istus hommikumantlis ja sõi, vaatas üles ning küsis: „Miks sa lonkad?”

Hetkel, kui Tina lõpetas oma selgituse, helises telefon.

„Loodetavasti on see Jules,” hüüatas Ruth innukalt telefonitoru haarates.

Ja oligi.

Tema kihlatu lähetati kuueks kuuks Pariisi tööle ja naine igatses hirmsasti mehe järele.

„Jules tuleb nädalavahetuseks Londonisse,” lausus Ruth minuti pärast, haldjalik nägu elevusest säramas, mustad juuksed peas turritamas. „Ta saabub täna pärastlõunal ja lahkub esmaspäeva hommikul.”

Seejärel jätkas vabandavalt: „Muide, ta eeldab, et ööbib siin, minu korteris...”

See „korter” koosnes ainult ühest suurest toast, mis tähendas, et Tina peab kolmeks ööks endale teise koha leidma.

Naise enda korter asus lagunevas Victoria-aegses majas, mille uus omanik oli otsustanud renoveerida ja kaasajastada. Ruth oli talle nendeks kümneks nädalaks, kuni Tina jälle sisse kolida saab, öömaja pakkunud.

„Äkki saad Lexilt või Jo'lt nädalavahetuseks ulualust küsida?” soovitas Ruth.

„Ma mõtlen sellele,” lausus Tina osavõtmatult. Seejärel, nähes sõbranna murelikku nägu ja näidates üles oma tänulikkust, lisas ta rõõmsameelselt: „Ära muretse, küll ma midagi leian. Sina lihtsalt naudi nädalalõppu.”

„Teen seda kindlasti,” kinnitas Ruth sõbrannale, kui ta duši alla ja riietuma läks.

Nii Jo kui ka Lexi poiss-sõbrad elasid Londonis ja kuna Tinal ei olnud mingit tahtmist armastajapaaridele saatjadaami mängida, oli ta juba otsustanud, et läheb selleks ajaks hotelli.

Kohe, kui Tina oli mõned paarid pesu, vahetusriideid ja muud hädavajalikku kraami väikesesse kohvrisse visanud, haaras ta õlakoti ja vihmamantli, hüüdis: „Toredat nädalavahetust... näeme esmaspäeval!” ning lahkus korterist.

Kui naine oli treppidest ettevaatlikult alla jõudnud, kõndis ta üle fuajee, et posti kontrollida. Ruthi lahtreis oli kiri, mis oli Tinale sõbranna juurde edasi saadetud. Tina viskas kirja avamata kotti.

Senimaani olid sügisilmad võrratud püsinud – vana-naistesuvi oma kuldsete puulehtede ja sumedate öödega. Kuid täna oli väljas hall ja jahe – tugevad tuuleiilid tõid kaasa tihedaid uduvihmasabinaid.

Tina tõstis vihmamantli krae üles, pahkluu endiselt valulik, ja hakkas kõndima auto poole, mis seisis maja juures *ainult elanikele* kuuluval parkimiskohal.

Sõidutee poolse esiratta kumm oli tühi.

Selleks ajaks, kui kohalik autoteenindus oli ratta üle vaadanud, vea üles leidnud, selle parandanud ja kummi uuesti täis pumbanud, oli Tina juba tööle hiljaks jäänud.

Hommik möödus väga kiiresti ja alles veidi enne keskpäeva avastas ta, et oli oma võileivad ja väikese kohvitermose koju unustanud.

Õnneks meenus naisele, et ümber nurga asub väike kulinaariapood, kust saab pirukaid ja võileibu kaasa osta. Kui ta enne tipptundi sinna jõuaks...

Otsides õlakotist rahakotti, sattus Tinale kätte kiri, mille ta juba unustanud oli. Sellele pilku heites märkas

naine, et ümbriku vasakus nurgas on punane tempel, mis meenutas mingi firma nime.

Visates kirja lauale, et seda tagasi tulles lugeda, tõmbas Tina vihmamantli selga ja lahkus tagaukse kaudu.

Mõne minuti pärast jõudis naine tagasi, käes paberkott singipiruka ja puuviljajogurtiga. Tina oli inimtühja parkimisplatsi ületamas, pea paduvihma tõttu õlgade vahele tõmmatud, kui ta märkas üles vaadates üht meest ennast jälgimas.

Pikka kasvu tumedajuukseline kütkestav mees seisis peaaegu liikumatult laadimissilla varju all, pilk naisele suunatud.

Pärast Keviniga suhte lõpetamist, mis tõi murtud südame ja purunenud illusioonid, hoidis Tina meestest kaugele. Eriti ilusatest meestest.

Kuigi teda ei saanud pidada ilusaks, nagu seda olid filmistaarid. Ta nägi küll väga hea välja, kuid oli kuidagi tahumatu ja nurgeline.

Tina südamelöögid kiirenesid ja naine leidis end mõtlemas, kes see mees olla võiks.

Lähemale jõudes nende pilgud kohtusid.

Mõnikord võis see plahvatusena mõjuda. Nende tumedate silmade mõjul jäi Tina seisma, süda meeletult tagumas.

Naine seisis ikka veel kui soolasammas, vaadates lummatult meest, kui märjaks saanud paberkoti põhi järele andis ja ta lõunasöök maha kukkus.

Vettinud pirukat oli suhteliselt lihtne üles korjata, kuid jogurti plasttops sai kukkudes kannatada ja selle sisu oli natuke välja valgunud.

Kasutades ühte söögiga kaasa pandud salvrätidest, õnnestus naisel enamik sodist üles korjata ja lõunasöögi-jäänused lähimasse prügikasti visata.